

Arrest

nr. 154 853 van 21 oktober 2015
in de zaken RvV X / IX en RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 november 2014 tot weigering van verblijf (in een bijlage 26*quater*), aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 november 2014 (zaak gekend onder het nr. X).

Gezien het verzoekschrift dat Saeed BEIGI, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 november 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (in dezelfde bijlage 26*quater*), aan verzoeker ter kennis gebracht op 17 november 2014 (zaak gekend onder het nr. X).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 134 572 van 3 december 2014 waarbij het verzoek om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij het op 29 november 2014 ingediende verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 november 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*) werd verworpen.

Gelet op de beschikkingen van 17 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft de Iraanse nationaliteit en verklaarde op 6 augustus 2014 aangekomen te zijn in België.

Op 11 augustus 2014 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische overheid.

Uit onderzoek bleek dat zijn vingerafdrukken op 20 april 2014 werden geregistreerd in Bulgarije wegens illegale binnenkomst en dat hij op 1 augustus 2014 een verzoek tot internationale bescherming indiende in Hongarije.

Op 14 augustus 2014 werd verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening).

Op 14 augustus 2014 nam de gemachtigde eveneens een beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39ter).

De gemachtigde richtte eerst een verzoek tot terugname aan de Hongaarse autoriteiten, doch deze weigerde op 23 september 2014 de terugname daar er eerst een illegale grensoverschrijding met Bulgarije had plaatsgevonden.

Op 9 september 2014 richtte de gemachtigde vervolgens een verzoek tot overname aan de Bulgaarse instanties.

Op 31 oktober 2014 aanvaardde Bulgarije de overname op grond van artikel 13, 1 van de Dublin III Verordening.

Op 17 november 2014 tijdens een bijkomend verhoor, dit maal in het licht van een overdracht naar Bulgarije, uitte verzoeker verzet tegen een behandeling van zijn verzoek tot internationale bescherming door de Bulgaarse instanties omdat hij naar eigen zeggen door de Bulgaarse politie werd mishandeld, dit zou eveneens geresulteerd zijn in een litteken aan het been. Hij maakte gewag van een ruzie met de politie. Hij voegde verder toe dat hij in België de mogelijkheid zal hebben om te werken als regisseur en in Bulgarije niet. Ten slotte stelde hij dat de omstandigheden voor vluchtelingen slecht zijn in Bulgarije. Op 30 oktober 2014 stemden de Bulgaarse instanties in met het verzoek tot overname.

Op 17 november 2014 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Op 2 december 2014 stelde verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verzoek in tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, met name de versnelde behandeling van de zaak gekend onder het nummer X.

Op 3 december 2014 verwierp de Raad dit verzoek tot het opleggen van voorlopige maatregelen bij arrest nr. 134 572 wegens gebrek aan hoogdringendheid.

Op 18 december 2014 werd verzoeker onder escorte gerepatrieerd.

In zaak 163 600 vecht verzoeker specifiek de beslissingscomponent aan tot weigering van verblijf van 17 november 2014.

Die component luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 13(1) van de Verordening (EG) 604/2013 van de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Iran verklaart te zijn, vroeg op 11.08.2014 asiel in België. Hij legde geen identiteits- of reisdocument voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 20.04.2014 werden geregistreerd in Bulgarije vanwege illegale binnenkomst en dat hij op 01.08.2014 asiel vroeg in Hongarije.

De betrokkene werd gehoord op 14.08.2014 en verklaarde dat hij Iran in april 2014 verliet en vervolgens via Turkije naar Bulgarije reisde. In Bulgarije werd hij onderschept en verbleef hij vervolgens 70 a 75 dagen in een detentiecentrum in een hem niet bekende stad. Na vrijstelling reisde hij door naar Servië, waar hij ongeveer een maand verbleef in Subotica. Hij reisde het grondgebied van de lidstaten opnieuw binnen via Hongarije, waar hij asiel vroeg en een aantal dagen verbleef in een opvangcentrum in een hem onbekende stad. Vervolgens reisde de betrokkene verder door naar België, waar hij naar eigen zeggen op 06.08.2014 aankwam.

Op 09.09.2014 werd een verzoek voor overname gericht aan de Bulgaarse instanties, die op 30.10.2014 met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat België werd gekozen door de smokkelaar. Hij uitte tijdens het verhoor d.d. 14.08.2014 n verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Hongaarse instanties, maar verklaarde niets met betrekking tot Bulgarije.

Tijdens een bijkomen verhoor op 17.11.2014 werd de betrokkene gevraagd of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan Bulgarije zouden rechtvaardigen. De betrokkene uitte verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Bulgaarse instanties omdat hij naar eigen zeggen door de Bulgaarse politie werd mishandeld. Hij maakte gewag van een ruzie met de politie. De betrokkene voegde verder toe dat hij in België de mogelijkheid zal hebben om te werken als regisseur en in Bulgarije niet. Ten slotte stelde hij dat de omstandigheden voor vluchtelingen slecht zijn in Bulgarije.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de Lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat het volgen van een asielzoeker in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties en de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde Lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde Lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die Lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke Lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere Lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere Lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke Lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die Lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke

Lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende bovenvermelde motieven van de betrokkene om zich te verzetten tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Bulgaarse instanties merken we op dat de betrokkene melding maakte van een ruzie met de politie in een gesloten centrum in Bulgarije. Hij stelde daarbij te zijn mishandeld. We merken op dat de betrokkene de omstandigheden van het incident niet nader schetste. Verder kunnen we op basis van de verklaringen van de betrokkene besluiten dat het om een eenmalig incident ging en dat niet kan worden gesproken van systematische mishandelingen.

Betreffende de opmerking dat hij in Bulgarije niet zal kunnen werken als regisseur moet worden opgemerkt dat het een louter persoonlijke inschatting betreft. De betrokkene voert geen elementen aan die zijn bewering ondersteunen.

Betreffende de volgens de betrokkene slechte situatie van asielzoekers in Bulgarije wijzen we er op dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013.

We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het eveneens door de betrokkene geciteerde rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria"(01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het UNHCR stelde ondermeer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra : "conditions observed in the centres have improved significantly in comparison with the situation observed in December 2013, particularly in the facility of Harmanli which currently accomodates more than 1000 people" (pagina 7). Het UNHCR is verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR verklaart eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelt eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra : "as a matter of principle, where the asylum claim of a person transferred under the Dublin Regulation to Bulgaria has not been decided substantively, the asylum procedure is re-opened at the stage where it left off, provided the person gives consent to continue his/her asylum procedure in Bulgaria. There are no additional requirements and an examination on the merits is ensured. Should the transferred individual wish to continue his/her asylum procedure in Bulgaria and depending on the stage of his/her procedure, the person will most likely be transferred to a SAR centre and will enjoy the same entitlements as other asylum seekers" (pagina 13).

Verder willen we de aandacht vestigen op een "update" van 18.04.2014 van een uit november 2013 daterend rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (AIDA, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", 18.04.2014), waarin zowel wordt gewezen op blijvende pijnpunten als op opmerkelijke verbeteringen. Het rapport stelt onder meer dat de meeste Bulgaarse opvangcentra intussen adequate opvang bieden ("Starting from December 2013 repairs and refurbishment are ongoing in all new centres and it is planned to continue until April 2014. As of 31 March 2014 reception facilities are largely in a reasonable state. The reception shelter in Kovachevtsi is considered a model centre (for local standards). Centres in Banya, Sofia and Pastrogor reached a level of conditions which could be considered as adequate and meeting the reception standards as laid down in the Recast reception Conditions Directive No. 2013/33/EU. The centres in Harmanli and Vrazhdebna are still a work in progress, renovation has started and some progress has already been made. Voenna Rampa centre is still below standards", pagina 42).

De ons inzien overheersende teneur van de bovenvermelde rapporten van UNHCR van 01.04.2014 en AIDA van 18.04.2014 is dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije weliswaar nog steeds tekortkomingen kennen, maar dat er vanaf eind 2013 ook sprake is van aanzienlijke verbeteringen op vlak van huisvesting en bijstand, toegang tot de asielprocedures en handhaving van het non- refoulementprincipe. Het UNHCR oordeelde dat de door de Bulgaarse instanties geleverde inspanningen mits een omzichtige benadering van kwetsbare personen en groepen een hervatting van overdrachten toeliet. We besluiten dat het UNHCR, als vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties een gezaghebbende bron, na een grondige en

omvattende evaluatie stelde dat een algemene opschorting van overdrachten niet langer gerechtvaardigd was. We zijn verder van oordeel dat uit een algemene analyse van de boven vermelde rapporten van het UNCHR en AIDA niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op dit ogenblik dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen systematisch en per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Beide vermelde rapporten werden als bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Zoals reeds opgemerkt roept het UNHCR in het rapport van april 2014 wel op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een in 1983 geboren man. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand maakte de betrokkene tijdens het bijkomende verhoor op 17.11.2014 geen melding van gezondheidsproblemen. We merken op dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Bulgarije zou verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Samenvattend kan dus niet worden besloten dat de betrokkene vanwege een welbepaalde reden zou behoren tot een kwetsbare groep en daardoor specifieke noden zou hebben waardoor een overdracht aan Bulgarije een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest zou inhouden.

We benadrukken dat Bulgarije instemde met ons verzoek voor de overname van de betrokkene op grond van artikel 13(1) van Verordening 604/2013, wat betekent dat de betrokkene na overdracht aan Bulgarije een asielaanvraag zal kunnen indienen. De betrokkene zal niet worden verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een gedegen en volledig onderzoek van zijn asielaanvraag en zal in zijn hoedanigheid van kandidaat-vluchteling de door de wet voorziene opvang en bijstand kunnen verkrijgen. Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Bulgaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Bulgarije onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Bulgarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn verhoor geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben. De Bulgaarse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat -indien nodig- aangepaste opvang kan worden voorzien.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013."

In zaak X vecht verzoeker specifiek de bevelscomponent aan van de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Bulgaarse instanties.”

2. Over de samenvoeging

Omwille van de verknochtheid van de beide beroepen acht de Raad het, in het kader van de goede rechtsbedeling, aangewezen beide zaken samen te voegen.

In casu betreffen beide zaken immers het aanvechten van de beslissingscomponent van weigering van verblijf enerzijds, en het aanvechten van de bevelscomponent anderzijds van dezelfde bestreden beslissing van 17 november 2014, waarin werd vastgesteld dat volgens de gemachtigde Bulgarije verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming en verzoeker bijgevolg het grondgebied van België moet verlaten.

De gemachtigde geeft conform artikel 71/3, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit), waarnaar de bestreden beslissing verwijst, een bevel om het grondgebied te verlaten af indien hij heeft vastgesteld dat de asielzoeker moet overgedragen worden aan de verantwoordelijke Staat en het verblijf geweigerd werd. De gemachtigde kan enkel vaststellen dat een asielzoeker moet overgedragen worden en kan hem enkel het verblijf weigeren, na zorgvuldig onderzoek conform de Dublin III Verordening en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EVRM), zoals geïnterpreteerd door respectievelijk het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit luidt immers als volgt:

“Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.”

Een bijlage 26quater bevat bijgevolg steeds een bevelscomponent, volgend op de component waarin de weigering van verblijf wordt vastgesteld. Dit neemt niet weg dat beide componenten afdoende moeten gemotiveerd worden en de Raad ten aanzien van beide componenten zijn wettigheidstoets uitoefent.

De Raad acht het dan ook kunstmatig en niet bevorderlijk voor de goede rechtsbedeling om in twee verschillende verzoekschriften beide componenten aan te vechten.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. aangaande de bevelscomponent, zoals aangevochten in zaak X

De raadsman van verzoeker verklaart uit eigen beweging ter zitting, dat nu zijn cliënt op 18 december 2014 werd gerepatriëerd hij geen belang meer heeft bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten, daar het bevel werd uitgevoerd.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) *iuncto* artikel 39/2, § 2 van deze wet kan een vreemdeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

De raadsman van verzoeker stelde ter zitting expliciet geen belang meer te hebben.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring zoals verwoord in de zaak X zijn dan ook onontvankelijk.

Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring in de zaak 163 529 is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

3.2. aangaande de ontvankelijkheid van het beroep tegen de component tot weigering van verblijf, zoals aangevochten in zaak X

Met betrekking tot de weigering van verblijf stelt de raadsman ter zitting wel nog belang te hebben na repatriëring en verwijst hierbij naar de Dublin III Verordening.

Artikel 29, 3 van de Dublin III Verordening bepaalt dat: 3. *“Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.”*

Artikel 30, 2 van de Dublin III Verordening bepaalt dat: 2. *“Wanneer de betrokkene moet worden teruggezonden naar een lidstaat omdat hij ten onrechte is overgedragen of omdat het overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar is vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, worden de kosten van het terugzenden gedragen door de lidstaat die de overdracht oorspronkelijk heeft verricht.”*

Hieruit blijkt dat een vernietiging in principe een voordeel kan opleveren.

4. Over de gegrondheid van het beroep in zaak X

Verzoeker voert in diens verzoekschrift gericht tegen de component inzake de weigering van verblijf de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna verkort het Handvest), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 18 van het Handvest en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker bespreekt de verschillende motieven in zijn middel waardoor hij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden verblijfscomponent geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan deze is genomen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden verblijfscomponent is genomen.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 noch van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is, stelt dat de motivering niet dienend is en dat de motieven kennelijk niet deugdelijk zijn om de bestreden verblijfscomponent te schragen. Verzoeker meent dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM evenals artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dreigen geschonden te worden bij overdracht naar Bulgarije. Hij stelt dat Bulgarije niet in staat zal zijn zijn asielaanvraag naar behoren te behandelen en steunt zich hierbij op rapporten van the European Council on Refugees and Exiles (hierna verkort ECRE) van april 2013 (gepubliceerd in mei 2014) en september 2014, Amnesty International van maart 2014. Hij meent dat de

gemachtigde zich steunt op oude bronnen en onvolledige informatie. Hij wijst daarbij in de eerste plaats op het feit dat er slechts 805 opvangplaatsen in 2013 waren voor een groep van 11.606 asielzoekers. Volgens het rapport van Amnesty International had Bulgarije om aan de instroom te kunnen voldoen, detentiecentra geïnstalleerd die niet voldoen aan de Europeesrechtelijke standaarden voor opvang. Hij stipt aan dat UNHCR daarom vroeg om een schorsing van de overdrachten aan Bulgarije. Ook nu vertonen volgens verzoeker de opvangcentra grote tekortkomingen met geen medische verzorging of psychologische bijstand en vertaaldiensten. Hij voert aan mishandeld geweest te zijn in het gesloten centrum en betwist de stelling van de gemachtigde dat dit om een eenmalige gebeurtenis zou gaan, nu deze mishandeling voortvloeit uit de mentaliteit van de Bulgaarse bevolking en autoriteiten. Verzoeker vervolgt dat de enige mogelijkheid om uit het gesloten centrum te geraken is zelf voor de opvang in te staan, doch dat de economische omstandigheden werken onmogelijk maken waardoor in eigen opvang voorzien onmogelijk zou zijn. Verzoeker concludeert hieruit dat bijgevolg het risico op mishandeling voor hem reëel blijft nu hij zonder werk en inkomen niet in een woonplaats zal kunnen voorzien en van hem niet kan verwacht worden dat hij zou worden mishandeld.

Verweerder repliceert in de nota hierop dat waar verzoeker beweert dat Bulgarije niet in staat zou zijn om zijn asielaanvraag naar behoren te behandelen, dit een loutere bewering betreft die niet gestaafd zou zijn met concrete elementen. Hij stipt aan dat het UNHCR in zijn rapport van 1 april 2014 opmerkelijke verbeteringen had vastgesteld en dat een algemene opschorting van overdrachten niet langer gerechtvaardigd is. Hij stelt dat ook het rapport van AIDA van april 2014 de verbeteringen heeft vastgesteld. Verweerder concludeert dat de motieven van de bestreden beslissing eenvoudig in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen zodat de schending van de formele motiveringsplicht niet is aangetoond.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 2 van het EVRM luidt als volgt:

“Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

- a. ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;*
- b. teneinde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand, die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;*
- c. teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken. “*

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 4 van het Handvest luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 3, § 2, 2e en 3e lid van de Dublin III Verordening luidt als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat."

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan :
1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.

Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan.

Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting."

Met betrekking tot deze bepalingen, kan de Raad stellen dat uit rechtspraak van zowel het EHRM (bv. EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, M.S.S. / België en Griekenland) als van het Hof van Justitie blijkt dat het aan de Lidstaten toekomt om een asielzoeker niet naar de verantwoordelijke staat terug te sturen, wanneer ze niet kunnen ontkennen dat de systematische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangmodaliteiten in die lidstaat erop wijzen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. In die situatie kan de Lidstaat zelf de asielaanvraag onderzoeken of kan het op grond van de overige criteria van de Dublinverordening onderzoeken of een andere lidstaat hiervoor verantwoordelijk is. Het is hierbij wel van belang dat de Lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt erop toezielt dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure om die Lidstaat te bepalen onredelijk lang te laten duren. Zo nodig moet hij de soevereiniteitsclausule toepassen (HvJ 21 december 2011, C-411/10, N.S./ Secretary of State for the Home Department; HvJ 21 december 2011, C-493/10, M.E. en anderen / Refugee Applications

In wat als een eerste onderdeel van het enig middel kan worden beschouwd, is het kernbetoon van verzoeker dat Bulgarije zijn Europeesrechtelijke verplichtingen inzake opvang niet nakomt en bijgevolg niet kan gegarandeerd worden dat verzoeker niet opnieuw het voorwerp zal uitmaken van een door hem eerder ingeroepen mishandeling in een Bulgaars gesloten centrum, daar hij niet in de mogelijkheid zal zijn om zelf in zijn opvangsituatie te voorzien nu hij, zoals verklaard aan de gemachtigde, zijn job als regisseur in Bulgarije niet zal kunnen uitoefenen. Hij stipt aan dat UNHCR heeft opgeroepen tot een schorsing van de overdrachten.

In tegenstelling tot wat verweerder in diens feiten uiteenzetting van de nota stelt, heeft verzoeker wel degelijk van bij het eerste verhoor verklaringen afgelegd met betrekking tot Bulgarije, weliswaar niet in een antwoord op vraag 36 maar wel in een antwoord op vraag 24, waar hij heeft verklaard opgesloten geweest te zijn in een gesloten centrum en gedurende een week ook in een isoleercel. Hij stelde dankzij de tussenkomst van de Verenigde Naties te zijn vrijgelaten uit het gesloten centrum. In het tweede verhoor van 17 november 2014, dat de gemachtigde dit maal duidelijk in functie van een overdracht naar Bulgarije heeft georganiseerd, heeft verzoeker inderdaad verklaard mishandeld te zijn geweest door de politie in de gevangenis. De Raad stelt evenwel vast dat de gemachtigde deze verklaringen aangaande de mishandeling heeft opgenomen in de motivering van de bestreden verblijfscomponent en heeft gesteld dat verzoeker de omstandigheden hiervan niet heeft geschetst en het om een eenmalig incident is gegaan waardoor niet van systematische mishandelingen kan gesproken worden. De gemachtigde heeft eveneens erkend dat UNHCR in een rapport van begin 2014 heeft opgeroepen tot een tijdelijke schorsing van de overdrachten aan Bulgarije maar benadrukt dat het UNHCR in een rapport van april 2014 "Bulgaria as a country of Asylum, UNHCR Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria", dat zich in het administratief dossier bevindt, een opmerkelijke verbetering heeft vastgesteld dermate dat niet langer een algemene opschorting van overdrachten gerechtvaardigd was. De gemachtigde erkent dat UNHCR oproept tot omzichtigheid met betrekking tot overdracht van kwetsbare personen, doch stelt vast dat verzoeker geen gewag heeft gemaakt van gezondheidsproblemen. De Raad meent dat deze motieven niet kennelijk ondeugdelijk zijn en stroken met de gegevens van het administratief dossier.

Waar verzoeker aanvoert dat het risico op mishandeling niet eenmalig is daar het voortvloeit uit de mentaliteit van de Bulgaarse bevolking en autoriteiten, merkt de Raad vooreerst op dat eveneens uit het voormelde rapport van UNHCR blijkt dat UNHCR specifiek ingaat op het "*anti-foreigner and anti-refugee sentiment*" en ook op dat punt verbeteringen had vastgesteld, verwijzend naar duidelijke publieke verklaringen van de president en eerste minister, die racistische aanvallen en retoriek publiekelijk veroordelen. UNHCR stelde eveneens vast dat ook in de media er een meer gebalanceerde berichtgeving kon worden opgemerkt, ondanks het feit dat politieke partijen met een anti-vreemdelingendiscours in de lift zaten. Dit laatste is echter geen uitsluitend Bulgaars fenomeen en volstaat niet om aan te nemen dat de mentaliteit in Bulgarije dermate is dat er redelijkerwijs moest vanuit gegaan worden dat verzoeker in geval van terugkeer een reëel risico op mishandeling zou lopen. Bijkomend motiveert de gemachtigde met verwijzing naar het UNHCR rapport van april 2014, dat Dublin-terugkeerders niet systematisch worden vastgehouden. Het rapport stelt inderdaad op p. 13 "*only asylum-seekers whose claims were rejected through a final decision and who do not make a subsequent application can be held in a detention centre under the Directorate of Migration*". Verzoeker is echter niet in de situatie van een persoon wiens asielaanvraag in een finale beslissing was verworpen op het ogenblik van de overdracht naar Bulgarije, daar Bulgarije de overname had aanvaard op grond van artikel 13, 1 van de Dublin III Verordening, dat betrekking heeft op de situatie van illegale grensoverschrijding die buiten de context van een al dan niet afgeronde asielprocedure valt.

Ter zitting stelt de raadsman van verzoeker nog dat het feit dat UNHCR niet langer aanstuurt op een algemene schorsing van de overdrachten naar Bulgarije, niet betekent dat de situatie aldaar nu volledig conform de Europese regelgeving zou zijn. De Raad kan hem daarin volgen, maar verwijst in deze naar de paragrafen 84-86 van het arrest van de gevoegde zaken NS (C-411/10) en ME (C-493/10) van 21 december 2011 waaruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II Verordening (thans de Dublin III Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter "*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de*

opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”, is de overdracht in strijd met die bepaling.

Bovendien merkt verweerder ter zitting terecht op dat verzoeker ondertussen reeds verscheidene maanden in Bulgarije verblijft na repatriëring en er geen aanwijzingen zijn dat hij daar ondertussen werd mishandeld. De raadsman van verzoeker stelde enkel dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn hem te contacteren. Bijgevolg zijn er geen indicaties dat verzoeker zich enerzijds in een gesloten centrum zou bevinden en anderzijds het slachtoffer van mishandelingen zou zijn, al dan niet in een gesloten centrum.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 in het licht van de artikelen 2 en 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

In wat als een tweede onderdeel van het enig middel kan worden beschouwd, voert verzoeker de schending aan van het recht op asiel, zoals neergelegd in artikel 18 van het Handvest en in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij voert aan dat bij gebrek aan een menswaardige opvang hij geen gekend adres zal hebben waarop hij de oproeping in het kader van de behandeling van de asielaanvraag zal kunnen ontvangen. Bijgevolg zou de behandeling van de asielaanvraag in Bulgarije niet conform de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna verkort de Procedurerichtlijn) kunnen geschieden. Nu hij geen convocatie zal kunnen ontvangen en de beslissing niet zal kunnen betekend worden, zal hij geen effectief beroep kunnen indienen conform artikel 46 van de Procedurerichtlijn. Ondanks het interstatelijk vertrouwensbeginsel moest de gemachtigde dit weten. Nu Bulgarije niet in staat zou zijn aan de vereisten te voldoen van de Opvangrichtlijn, hetgeen zou blijken uit de verklaringen van verzoeker, zal het evenmin kunnen voldoen aan de vereisten van de Procedurerichtlijn. Bijgevolg had volgens verzoeker de gemachtigde moeten beslissen de aanvraag zelf te onderzoeken. Volgens verzoeker zou de gemachtigde nagelaten hebben om op grond van recente informatie de onmogelijkheid van het opvang- en asielbeleid na te gaan, waartoe hij gehouden was op grond van artikel 8, lid 2 van de Richtlijn 2005/85/EG. Door dit nagelaten te hebben, zou eveneens de zorgvuldigheidsplicht geschonden zijn. Opnieuw meent verzoeker dat de motieven kennelijk niet deugdelijk zijn om de beslissing te schragen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad moet in tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, vaststellen dat de bestreden verblijfscomponent wel degelijk uitgebreid en zorgvuldig motiveert zowel aangaande de opvangmogelijkheden als aangaande de asielprocedure in Bulgarije, en zich daarbij geenszins heeft gebaseerd op verouderde informatie. De beslissing dateert immers van 17 november 2014 en de bronnen die de gemachtigde heeft gebruikt zijn dezelfde betrouwbare bronnen als degene waar verzoeker zich op steunt en dateren van april 2014. Waar verzoeker verwijst naar een bron van september 2014, met name het rapport van ECRI, moet worden vastgesteld dat ook deze bron, ondanks het aanstippen van problematische situaties die zich kunnen voordoen, heeft gesteld op p. 27: *“ECRI is pleased to note improvements recently brought to its attention by the authorities; medical care, legal assistance and warm food are now provided in all accommodation centres.”* De Raad meent dan ook dat deze recentere bron die verzoeker aanhaalt, geen eventuele andersluidende beslissing met zich mee had gebracht, nu de inhoud van het verslag gelijkaardig is aan de door de gemachtigde gehanteerde bronnen. Zoals *supra* reeds gesteld, heeft de gemachtigde in de bestreden verblijfscomponent erkend dat UNHCR begin 2014 had opgeroepen tot een tijdelijke schorsing van alle overdrachten aan Bulgarije op grond van tekortkomingen zowel in de opvangmogelijkheden als in de asielprocedure, maar wijst hij erop dat UNHCR later in april 2014 tot de conclusie was gekomen dat deze algemene schorsing niet langer gerechtvaardigd was wegens *“significant improvements”*. De gemachtigde gaat in de bestreden verblijfscomponent hier concreet op in en stelde dat UNHCR verklaarde dat personen die in het kader van een Dublin III Verordening worden overgedragen niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van

de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet gebeurd was. Verzoeker was in Bulgarije enkel na een illegale grensoverschrijding, dus er is van een afgesloten asielaanvraag geen sprake zodat conform het rapport van UNHCR hij niet automatisch zal worden vastgehouden na een overdracht in het kader van de Dublin III Verordening en zijn asielaanvraag inhoudelijk zal worden onderzocht. Uit de verklaringen van verzoeker kan dan ook niet blijken dat de opvangmogelijkheden voor asielzoekers in Bulgarije te wensen overlaten aangezien hij in Bulgarije nooit de status van asielzoeker heeft gehad. Hoe dan ook kon de raadsman van verzoeker ter zitting geen enkele informatie geven over de situatie van verzoeker thans in Bulgarije, noch of hij thans zou opgesloten zijn, noch of hij in de onmogelijkheid zou geweest zijn een asielaanvraag in te dienen of op een wijze conform aan de Procedurerichtlijn zijn procedure al dan niet kan opvolgen. Uit de motieven van de bestreden component van weigering van verblijf blijkt dan ook een genuanceerd beeld van de situatie in Bulgarije en een zorgvuldige en deugdelijke beoordeling van de specifieke situatie van verzoeker. Op basis van de argumentatie van verzoeker kan geen schending van het recht op asiel, zoals weergegeven in artikel 18 van het Handvest of van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet weerhouden worden.

Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van artikel 18 van het Handvest, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met nummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring in de zaak RvV X wordt verworpen.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring in de zaak met nummer RvV X worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES